

अवेतक (von ईन् mit अव) adj. die Aufsicht über Etwas habend; s. कलावेतक, कल्यावेतक.

अवेतण 1) Spr. 1216. auch *aspectus planetarum* VARĀH. BRH. S. 3, 1. — 2) KATHĀS. 70, 12. 124, 96. Verz. d. Oxf. H. 207, a. N. 3. लोकावेतण Spr. 2858. अवेतण 3064.

अवेता, पदवेतया BŪĀG. P. 10, 74, 22. = अनुग्रह Schol.

अवेतितव्य adj. worauf man seine Aufmerksamkeit zu richten hat, aufmerksam zu beobachten SUÇA. 1, 129, 19.

अवेतिन् mit acc. seine Aufmerksamkeit auf Etwas richtend: स्वयं कार्याण्यवेतिणः (कल्याणवेतिणः ed. Bomb. des MBh.) Spr. 3368.

अवेद्य JĀGŪ. 3, 63. auf den man zu achten hat: सद्देवश्च मे पुत्रः सदावेद्यो वने वसन् MBh. 2, 2591.

अवेद्या (3. अ + वे) f. im SĀMĀKHJA die Nichtanerkennung des Ahaṁkāra TATTVA. 36.

अवेल्म् (3. अ + वेल्) adv. zur Unzeit KATHĀS. 67, 91.

अवेष्टि TBR. 1, 8, 3, 1.

अवेष vgl. WEBER, Omina 382.

अव्यक्त 1) = अव्यक्तवाच (HALĀJ. 2, 232) unendlich redend ÇIKSHĀ in Ind. St. 4, 268. — 2) b) = परमात्मन् HALĀJ. 5, 56. — f) Titel einer Upanishad Ind. St. 3, 323. — 3) = प्रकृति KAP. 1, 136. WEBER, RĀMAT. UP. 342. im SĀMĀKHJA eine der acht Prakṛti (neben बुद्धि, अहंकार und den 5 तन्मात्र) TATTVA. 4. 3. सप्तदशको राशिरव्यक्तसंज्ञकः enthält die fünf Elemente, Manas, Buddhi, Ahaṁkāra, die fünf Sinnesorgane, Ātman, Rāgas, Tamas und Sattva MBh. 3, 13917.

1. अव्यङ्ग (3. अ + व्य) adj. vollgliedrig BŪĀG. P. 10, 51, 48.

2. अव्यङ्ग Bez. des Gürtels bei den Maga (Anbetern der Sonne) Verz. d. Oxf. H. 32, b, 5, 33, a, 21. b, 29. Vgl. विपङ्ग, वियाङ्ग, वियङ्ग (wofür auch ऽवि^० gelesen werden könnte) VARĀH. BRH. S. 58, 47 und im Zend aiwjaōnha, aiwjaōhana.

अव्यय 1) keinen Gewissenszweifel habend DAÇAK. in BENF. Chr. 186, 13.

अव्यया TBR. 2, 7, 1, 1.

अव्ययाप (3. अ + व्य) m. Fortdauer TATTVA. 41.

2. अव्यय 1) यः पतित्वा गिरेः शृङ्गादव्ययस्तन्मत्तं ध्रुवम् unversehrt LA. (II) 90, 14. sich nicht anstrengend (= अग्रम Schol.) BŪĀG. P. 10, 44, 34. — 4) AV. PRĀT. 2, 48, 4, 71. — अव्यय häufig fälschlich für अप्यय, z. B. MBh. 2, 1214. 12, 9211. 13, 7400.

अव्ययुक्त (3. अ + व्य) adj. nicht verlustig gehend, mit instr. der Sache TBR. 2, 1, 3, 3.

अव्याकृत (3. अ + व्या) adj. ungesondert, ungetheilt ÇAT. BR. 14, 4, 2, 15. BŪĀG. P. 3, 11, 37. अव्याकृताख्यां प्रकृतिम् Schol. zu ÇAT. BR. 14, 7, 2, 13. आकाशश्चाव्याकृताख्यः 19. अव्याकृतात्मना 8, 3, 1.

अव्याकृत (3. अ + व्या) adj. ungetrennt TBR. 1, 1, 3, 1.

अव्रत n. das Nichtbeobachten der religiösen Vorschriften WILSON, Sel. Works 1, 310. — adj. (f. अत्रा) die religiösen Vorschriften nicht erfüllend Spr. 1394.

अव्रत्य adj. gegen die asketische Regel verstossend: जुगुप्सेतां त्वेवाव्रत्येभ्यः कर्मभ्यः GOBH. 1, 6, 8.

1. अग्र, aor. आनर् Siddh. K. 222, a, 2. आनक् (auf 3. नग् zurückge-

führt) P. 6, 4, 73, Sch. आति 1. pers. TAITT. ĀR. 2, 3, 7. — 4) lies Naigh. 2, 18.

— आ lies प्रायमासिष्ये st. प्रायमाशिष्ये und प्रायमासितुम् st. प्रायमाशितुम् (vgl. u. 2. आस्); desgleichen 4, 53, 18 st. 5, 53, 18.

— उप, वैरस्योपशमो दृष्टः पापं नोपाप्नुते पुनः man hat es erlebt, dass Feindschaft sich legte und dass man nicht von Neuem Böses erfuhr. MBh. 12, 5170. Z. 3 liest die ed. Bomb. richtig प्रायमुपासिष्ये (vgl. u. 2. आस् mit उप).

— समुप theilhaftig werden: पयच्छरीरेण करोति कर्म तेनैव देही समुपाप्नुते तत् Spr. 2966.

2. अग्र Z. 7 lies 3, 11 st. 3, 22. Sp. 308, Z. 8 v. u. अनाद्यान् nom. sg. TS. 1, 6, 3, 3. — caus. mit doppeltem acc.: अमृतममर्त्यनाशयत्सिन्धुनद्यम् BŪĀG. P. 8, 12, 47. — आशित n. das Essen; vgl. मात्राशित.

— उप, यानि ग्राम्याणि भोज्यानि ग्रामिकस्तान्युपासिष्यात् (die Kurze aus metrischen Rücksichten) MBh. 12, 3266.

— परि lies Jnd (acc.) beim Essen übergehen, früher als ein Anderer essen oder geniessen und vgl. noch: पर्यभ्रति च ये दारानभिभूत्यानिथीस्तया MBh. 13, 1643. ब्राह्मणान्म च पर्यभ्रीर्वसोभिरशनेन च 3027.

— प्र simpl. Im letzten Beispiele ist die gewöhnliche Bedeutung essen. geniessen anzunehmen, da नैत्यकम् (= नैद्यम् Schol.) das Object ist.

— सम् Spr. 16.

अशक्ति (3. अ + श) f. Unfähigkeit KAP. 3, 38. TATTVA. 33.

अशक्य (3. अ + शक्य) adj. unmöglich: अर्थ KATHĀS. 62, 235. unüberwindlich MBh. 3, 14361.

अशग m. N. pr. eines Autors Verz. d. Oxf. H. 372, b. No. 266.

अशङ्क (3. अ + शङ्क) adj. furchtlos Spr. 1884. kein Misstrauen hegend 5260. अशङ्कम् adv. ohne Besorgnis DAÇAK. in BENF. Chr. 194, 11.

अशानि 1) ०पात das Niederfallen des Donnerkeils VARĀH. BRH. S. 36.

4. अशानि als Naturerscheinung eine Species der उत्का: wird beschrieben VARĀH. BRH. S. 33, 4. — 21, 25. 24, 25. 46, 84. — 3) m. unter den 9 Namen Rudra's PĀR. GRHJ. 3, 8.

अशानिक lies अशानि st. अशाना.

अशानिदावन् (अ + प्रावन्) m. Diamant Spr. 5173 (vgl. S. 408).

अशानिन् (von अशानि) adj. mit dem Donnerkeil versehen MBh. 13, 1157.

अशानिक्त (अ + क्त) adj. vom Blüt getroffen, Baum KĀṬH. 8, 2. Schol. zu TS. 1, 783, 12.

अशरणा (3. अ + श) adj. hilflos: अशरणाकृतं VARĀH. BRH. S. 14, 30.

अशरोर (3. अ + श) 1) adj. körperlos; m. der Liebesgott ÇIÇ. 9, 61. PANKAR. 3, 12, 5. — 2) n. in der Rhetorik das Fehlen des Verbums in Satze PRATĀPAR. 62, b. 64, a.

अशिक v. l. für असिक.

अशित m. N. pr. eines Rshi WASSILJEV 9 fehlerhaft für असित.

अशिञ्ज n. = चरु (nicht चौर) UGĀVAL. zu UNĀDIS. Nahrung KĀṬH. 7, 5. — Vgl. प्राशित्र.

अशिमिद् Z. 3 lies MAHIBH. st. SĀJ.

अशिमिविद्विष् TAITT. ĀR. 1, 9, 5.

अशिशिर (3. अ + शि) adj. heiss; davon nom. abstr. ०ता f. Hitze MEGH. 82.

अशिश्ट (3. अ + शिष्ट) adj. nicht übrig AV. 2, 31, 3.